

Not.nr.: 66.97.100528-97

van: 19.01.2004

Griffier.:

Rep. nr.: 196

VONNIS uitgesproken in het gerechtshuis "Het Kasteel" te Turnhout op MAANDAG
NEGENTIEN JANUARI TWEEDUIZEND EN VIER in de openbare zitting van de
VEERTIENDE KAMER van de Rechtbank van Eerste Aanleg van het gerechtelijk
arrondissement Turnhout, alwaar zetelden:

, Enig Rechter-Voorzitter.
, Substituut Procureur des Konings.
, adjunct-griffier.

In zake van het OPENBAAR MINISTERIE tegen:

smid, wonende te , geboren

zonder beroep, wonende te , geboren

smid, wonende te , geboren

bediende, wonende te , geboren

7,

BEKLAAGD VAN :

De eerste, de tweede, de derde en de vierde

Te

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medege-
werkt te hebben, om, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat
zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

bij inbreuk op de artikelen 44, 64, 65 en 69 der wet van 29 maart 1962 houdende organisatie
van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, gewijzigd bij de artikelen 4, 20, 21 en 25 der
wet van 22 december 1970 en gecoördineerd op 20 oktober 1996 door het decreet betreffende
de ruimtelijke ordening (art. 42),

zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemees-
ter en schepenen,

de derde en de vierde : als mede-eigenaars die de opstelling van een vaste of verplaatsbare in-
richting hebben toegestaan of gedoogd of die tot de werken opdracht hebben gegeven,

de eerste en de tweede : als gebruikers die tot de werken opdracht hebben gegeven,
op het onroerende goed gelegen te
gekadastraerd als
met een globale oppervlakte van 16 a 45 ca,
eigendom van derde en vierde verdachte,
de hierna vermelde werken in artikel 44 omschreven,

A. tussen 31 mei 1996 en 3 september 1997 te hebben uitgevoerd

B. van dan af tot minstens 13 december 1999 te hebben instandgehouden,

nl. verbouwingswerken bestaande uit het afbreken van een bergplaats en het optrekken van een
bijkomende ruimte alsook het optrekken van een nieuw gebouw dat werd ingericht als kantoor.

* * * * *

Gezien het tussenvonnis d.d. 08 januari 2001 nr.

Gezien het tussenvonnis d.d. 23 juni 2003 nr.

Gezien de stukken van het dossier.

Gelet op de verdere behandeling dezer zaak ter openbare zitting van 20 oktober 2003.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord beklaagden in hun verdedigingsmiddelen, bij monde van

- Mr. , advocaat te voor eerste en tweede bek-
laagde
- Mr. ; loco Mr. , advocaat te ; voor derde
en vierde beklaagde

Gezien de stukken van het dossier.

Overwegende dat de feiten dienen geactualiseerd en gepreciseerd als volgt:

"De eerste, de tweede, de derde en de vierde

Te

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks me-
degewerkt te hebben, om, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te
hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

bij inbreuk op de artikelen 44, 64, 65 en 69 van de toenmalige wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw en na 24 maart 1997, op de artikelen 42, 66, 68 en 72 van het toenmalig decreet van de Vlaamse Raad betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. van 15 maart 1997), zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen,

de derde en de vierde: als mede-eigenaars die de opstelling van een vaste of verplaatsbare inrichting hebben toegestaan of gedoogd of die tot de werken opdracht hebben gegeven, de eerste en de tweede: als gebruikers die tot de werken opdracht hebben gegeven, op het onroerende goed gelegen te gekadastréerd als met een globale oppervlakte van 16 a 45 ca, eigendom van derde en vierde verdachte, de hierna vermelde werken in artikel 44 omschreven,

A. tussen 31 mei 1996 en 3 september 1997 te hebben uitgevoerd

B. van dan af tot minstens 13 december 1999 te hebben instandgehouden,

nl. verbouwingswerken bestaande uit het afbreken van een bergplaats en het optrekken van een bijkomende ruimte alsook het optrekken van een nieuw gebouw dat werd ingericht als kantoor.

deze feiten onder de hoger omschreven tenlastelegging sedert 1 mei 2000 en thans zwaarder strafbaar gesteld zijnde door de artikelen 99, 146, 147, 149, 153, 160, 161, 171, 197, 198 en 204 van het huidig decreet van de Vlaamse Raad van 18 mei 1999, houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. van 8 juni 1999), zoals gewijzigd door de artikelen 16, 36, 38 en 64 van het decreet van de Vlaamse Raad van 26 april 2000 (BS van 29 april 2000), de artikelen 4 en 10 van het decreet van de Vlaamse Raad van 13 juli 2001 (B.S. van 3 augustus 2001), de artikelen 5 en 8 en het decreet van de Vlaamse Raad van 7 december 2001 (B.S. van 28 december 2001 - tweede uitgave - erratum B.S. van 12 januari 2002); de artikelen 2 en 3 van het decreet van de Vlaamse Raad van 1 maart 2002 (B.S. van 16 april 2002 - tweede uitgave), en de artikelen 6 en 7 van het decreet van de Vlaamse Raad van 8 maart 2002 (B.S. van 23 maart 2002)"

alsmede geactualiseerd aan het decreet van 4 juni 2003, de feiten op zich hierdoor niet gewijzigd zijnde.

Na tussenvonnis werden de foto's omtrent de oorspronkelijke toestand alsook de plannen gevoegd bij de aanvraag tot bouwvergunning d.d. 5/96 bijgebracht.

Hieruit blijkt dat de vroegere bergplaats uitgevoerd was met een zadelbak, en op de plaats waar nu het nieuwe kantoorgebouw staat twee grote poorten had. De vroegere bergplaats werd m.a.w. wel degelijk integraal gesloopt. Met de term 'bijkomende ruimte' in de rubriek 'feitelijke gegevens' van de herstellvordering d.d. 09/07/1998 wordt bedoeld: het aan de achtergevel opgetrokken nieuwbouw-gedeelte, opgericht op de plaats waar zich vóór het plegen van het bouw misdrijf (het voorste deel van) de (volledig gesloopte) 'vroegere werkplaats/bergplaats'

bevond (zie in het bijzonder foto's 3 en 4 gevoegd bij de geweigerde aanvraag d.d. 15/05/1996
Het nieuwbouw-gedeelte is duidelijk te onderscheiden aan de kleur van bakstenen en voegwerk
op de foto's 1, 2 en 3, gevoegd als bijlage 1 bij P.V. nr. d.d. 02/09/1997.

- Uit het strafdossier blijkt dat door eerste beklaagde op 15/5/1996 een aanvraag werd ingediend
tot het verbouwen van een winkel met woongelegenheid op verdieping tot gebouw met 2
woongelegenheden (1 op gelijkvloers en 1 op verdieping)

Deze vergunning werd geweigerd bij beslissing d.d. 23/12/1996.(stuk 46 strafdossier)

Uit de bouwvergunningsaanvraag d.d. 15/05/1996 blijkt dat de verbouwing van de winkel tot
(tweede) woongelegenheid, de sloop van de 'vroegere werkplaats/bergplaats' en het vervolgens
optrekken van de uitbreiding van het winkel-woonhuis en het nieuwe kantoorgebouw op de
vrijgekomen plaats in elk geval heeft plaatsgevonden ná deze datum. Op het ogenblik van de
vaststellingen d.d. 02/09/1997 (P.V. nr.) was het nieuwe kantoorgebouw (in grijze
baksteen) reeds uitgevoerd, en waren de verbouwingswerken aan de winkel - woning
(verbouwingswerken tot omvorming van de winkel tot appartement + bijkomende woonruimte)
nog in ruwbouwfase. Gelet op de eenheid van opzet die bestaat tussen alle voornoemde werken
(deze werken kaderen immers alle in de overdracht van het bedrijf van eerste en tweede
beklaagden aan derde en vierde beklaagden) moet worden aangenomen dat (ook) het misdrijf
van oprichting op 02/09/1997 nog niet voltrokken was.

Aangezien de strafvordering (met inbegrip van de herstellvordering) voor oprichten en
instandhouding binnen de initiële verjaringstermijn van vijf jaar - en dus per definitie tijdig -
werd ingesteld, loopt de verjaring van de herstellvordering niet meer totdat een in kracht van
gewijsde gegane beslissing het geding beëindigd heeft (zie Cass., 13/05/2003, www.cass.be,
rolnummer

Door eerste beklaagde wordt verklaard:

- op 14/10/1997 (stuk 32 strafdossier)

"De winkel met woongelegenheid... is eigendom van mij en mijn wettige echtgenote,
Wij dienden een aanvraag in tot het verbouwen van de winkel met woongelegenheid
tot een gebouw met twee woongelegenheden. Er werd een plan opgesteld door architect
uit . De werken werden uitgevoerd, zonder toezicht, volgens het ingediend plan samen
met mijn kinderen. In de zomer 1996 zijn wij met de werken begonnen. De vroegere bergplaats
achter de woning werd vernieuwd. Er werd enkel een halve steen voorgezet. De architect heeft
een aanvraag tot regularisatie ingediend doch zegde ons dat dit niet toegestaan wordt... Daar de
goedkeuring te lang wegbleef, begonnen wij de werken"

- en op 6/1/1999 (stuk 47 strafdossier)

"Wat betreft de bouwovertreiding voor werken uitgevoerd aan mijn winkel en bijgebouw kan
ik de volgende verklaring geven. Op de bouwvergunning wordt niets aangemerkt op het
ontwerp. Men stelt dat de vergunning maar kan worden afgeleverd wanneer de
bouwovertreiding in orde zou gebracht zijn. De werken, welke ik aan mijn huis heb uitgevoerd,
gebeurden uit tijdsdrang. Er werd een aanvraag ingediend op 15 mei 1996 terwijl ik pas op 23
december een bouwweigering heb ontvangen. Mijn zoon moest zijn huurwoning ontruimen
voor 1/12/1997..."

Door derde en vierde beklaagden wordt verklaard:

• op 21/6/1999:

“Wij zijn de eigenaars van het onroerend goed gelegen te kadastrale aanduiding nr . Het vruchtgebruik komt toe aan onze ouders, respectievelijk schoonouders, De administratieve zaken werden en worden door geregeld. Wij hebben enkel geholpen aan de uitvoering der werken. Wij waren niet op de hoogte van het feit dat het dossier stedenbouwkundig niet in orde was” (stuk 53 strafdossier)

Het strafdossier bevat tevens “een overeenkomst betreffende de verbeteringswerken aan het gelijkvloers appartement ” waarin enerzijds wordt bevestigd dat bij akte d.d. 4/7/1996 eerste en tweede beklaagden onder andere het appartement gelegen op het gelijkvloers in naakte eigendom hebben verkocht aan derde en vierde beklaagden, met behoud van het vruchtgebruik, met aanwas aan de langstlevende der verkopers en waarin anderzijds het volgende werd overeengekomen:

“Het gedeelte van het gelijkvloers waarop het vruchtgebruik is gevestigd, is thans nog ingericht als winkel en zal op kosten van eerste en tweede beklaagden worden opgebouwd en ingericht tot woonruimte met aanleg van de nodige nutsvoorzieningen terzake”; de meerwaarde wordt tussen partijen tevens geschat op 1.040.600 vroegere BEF, welk bedrag door derde en vierde beklaagden zal worden terugbetaald aan eerste en tweede beklaagden.

Derde en vierde beklaagden kunnen niet gevolgd worden wanneer zij stellen dat zij bij de overname van de smidse in 1996 “niet op de hoogte waren van het feit dat de betrokken gebouwen stedenbouwkundig niet in orde waren”

Gelet op de familiale banden tussen eerste en tweede beklaagden enerzijds en derde en vierde beklaagden anderzijds- is zulks onwaarschijnlijk. Bovendien werd het vonnis d.d. 09/03/1981 gekantmeld in de registers van de hypotheekbewaarder, zodat het bestaan ervan ongetwijfeld door de notaris aan werd gesignaleerd toen zij bij akte van 4 april 1996 de naakte eigendom van kwestieus onroerend goed verwierven.

Uit hetgeen voorafgaat wordt afgeleid dat het creëren van twee woongelegenheden op het perceel en het optrekken van het kantoorgebouw binnen hetzelfde opzet kadert met name het zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning aanpassen van de gebouwen op het perceel in het kader van de overname van het bedrijf door derde en vierde beklaagde. Derde en vierde beklaagden geven toe dat zij hebben geholpen aan de uitvoering der werken, maar stellen verder dat ‘de administratieve zaken werden en worden geregeld door ’ In hoofde van de materiele uitvoerder wordt het bestaan van het vereiste (algemeen) opzet evenwel verondersteld:

als naakte eigenaars, uitbaters van het bedrijf en (dus minstens ten dele) gebruikers van de nieuw op te trekken gebouwen dienden derde en vierde beklaagden zich van het bestaan van een uitvoerbare stedenbouwkundige vergunning te vergewissen, alvorens het optrekken van vergunningsplichtige gebouwen op hun eigendom te tolereren, laat staan er actief aan deel te nemen. Het feit dat aan eerste en tweede beklaagden het vruchtgebruik over het onroerend goed

toekomst, doet hieraan geen afbreuk, temeer nu blijkt aan derde en vierde beklaagden (al dan niet de facto) een gebruiksrecht over het onroerend goed werd verleend en bepaalde constructies (zoals bv. kantoorgebouw) uitsluitend in functie van het door hen overgenomen bedrijf werden opgericht.

Alle beklaagden hebben dan ook wetens en willens deelgenomen aan het misdrijf van oprichten en instandhouden.

Door derde en vierde beklaagden wordt gesteld dat met betrekking tot de tenlastelegging B de strafbaarstelling is komen te vervallen ingevolge de toepassing van art 146 DORO zoals dit thans van kracht is, krachtens hetwelk de strafsancie niet van toepassing zou zijn voor het instandhouden van inbreuken bedoeld in het 1° lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdig gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voor zover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

Het kwestieuze eigendom is gelegen in woongebied langs de weg en in dieperliggend natuurgebied volgens het vastgestelde gewestplan.

De constructies waarvan sprake in de tenlastelegging werden wederrechtelijk opgetrokken, zonder en niettegenstaande de geweigerde bouwvergunning.

Gelet op de aard der constructie meent de rechtbank dat zij onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaakt voor de omwonenden, zodat de strafbaarstelling der instandhouding van de inbreuk onverkort van toepassing is.

Overwegende dat dienvolgens de feiten onder de tenlasteleggingen, zoals aangepast bewezen zijn lastens beklaagden blijkt de gegevens van het strafdossier.

Overwegende dat in hoofde van beklaagden de feiten A en B zich vermengen wegens eenheid van opzet, zodat conform artikel 65 van het Strafwetboek slechts één straf, de zwaarste dient uitgesproken.

Gelet op de aard, de ernst der feiten de voorgaanden in hoofde van eerste en tweede beklaagden en het blanco strafregister van derde en vierde beklaagden dringt de hiernavolgende bestraffing zich op.

En rechtdoende op de schriftelijk vordering van de gemachtigde ambtenaar:

Door beklaagden worden gesteld dat de herstelmaatregel niet ontvankelijk zou zijn.

Het behoort de rechtbank de vordering van de administratie op haar interne en externe wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze op basis van machtsafwending of machtsoverschrijding werd genomen, zonder zich over de opportuniteit van de herstellvordering te mogen uitspreken.

De Stedenbouwwet en het Coördinatiedecreet verleende aan de Minister de bevoegdheid om de ambtenaren aan te wijzen die krachtens de wet bevoegd zijn om de herstellvordering in te leiden. De regeling in geval van afwezigheid of verhindering vervat in artikel 4 M.B. 01/02/1995 kaderde binnen deze bevoegdheid.

De herstellvordering d.d. 09/07/1998 respecteert de in artikel 4§2 voorgeschreven ondertekeningsformule. Anderzijds richt de herstellvordering van de gemachtigde ambtenaar zoals bedoeld in artikel 68 Coördinatiedecreet zich tot het parket, dat de straffvordering (waartoe de herstellvordering behoort) autonoom instelt en uitoefent, niettegenstaande de mogelijkheid tot vrijwillige tussenkomst vanwege de stedenbouwkundige inspecteur. De vordering van de gemachtigde ambtenaar thans stedenbouwkundige inspecteur) geschiedt noodzakelijk in rem, en niet t.a.v. welbepaalde deelnemers aan het misdrijf.

Het was dan ook niet noodzakelijk het 'besluit van de gemachtigde ambtenaar houdende tijdelijke vervanging van de gemachtigde ambtenaar inzake ruimtelijke ordening in Antwerpen' van 20 februari 1998 telkenmale als bijlage bij elke herstellvordering op te nemen: het volstond dat dit besluit éénmaal kenbaar werd gemaakt aan het Openbaar Ministerie, wat ook effectief gebeurde. Van zodra het besluit via het Openbaar Ministerie in elk desbetreffend strafdossier wordt opgenomen, is het in hoofde van de verdachten hoe dan ook verbindend, zonder dat een publicatie in het Belgisch Staatsblad is vereist.

Tot de herstellvordering werd dienvolgens beslist door de bevoegde instantie.

De rechtbank dient na te gaan of de vordering steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening, of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. (Gent 9 oktober 1998, T.M.R. 1999, 212, noot S ; Gent 16 januari 1998, T.M.R. 1998, 285; T.R.O.S. 1999, 118, noot.)

Met betrekking tot de argumenten omtrent de vermeende tegenstrijdigheid in de visies van stedenbouw moet worden vastgesteld dat ; in haar hoedanigheid van gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur en n.a.v. een overweging m.b.t. het al dan niet aanbieden van een vergelijk in de zin van (oud) artikel 158 DRO, op 11 juni 2001 de mening was toegedaan dat "door het verbouwen en uitbreiden van de bedrijfsgebouwen de draagkracht van het perceel wordt overschreden en de goede ruimtelijke ordening in gevaar wordt gebracht". Voorzover uit de brief van 14 november 1997 al mag blijken dat op basis van de haar toen beschikbare gegevens de mening was toegedaan dat de werken voor regularisatie in aanmerking kwamen, moet worden vastgesteld dat zij die mening na kennisname van de gevraagde regularisatieaanvraag en de bijhorende plannen herzag.

Door beklaagden wordt voorgehouden dat ten onrechte verwezen wordt naar een vroegere bouwovertreiding door eerste en tweede beklaagden begaan op hetzelfde perceel, waarvoor zij in 1981 veroordeeld werden en waar op heden nog geen gevolg werd gegeven aan de herstellvordering bestaande in aanpassingswerken.

Terzake dient echter opgemerkt dat meerwaarde niet mogelijk is in geval van recidive, zoals in casu het geval is. De vroegere veroordeling is dienvolgens wel degelijk relevant bij de keuze van herstellvordering. Bovendien heeft het verleden bewezen dat bevolen aanpassingswerken zonder gevolg blijven.

De rechtbank is van oordeel dat de herstellvordering gesteund is op objectieve motieven en werd gevorderd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening, zodat de beklaagden niet kunnen gevolgd worden wanneer zij voorhouden dat de gevorderde herstelmaatregel gesteund zou zijn op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

Niettegenstaande het feit dat de herstellvordering tot de strafvordering behoort, kan hierbij een dwangsom opgelegd worden. De gemachtigde ambtenaar heeft de vereiste hoedanigheid en het vereiste belang om een dwangsom te vorderen op grond van de bevoegdheid die de wet hem heeft toegekend. Hij hoeft niet noodzakelijk partij te zijn in het geding om een dergelijke vordering in te stellen. (Gent 30 mei 1996, C.D.P.K. 1997, 153)

De rechtbank verklaart dienvolgens de herstellvordering van de stedenbouwkundige ingenieur(thans stedenbouwkundige inspecteur) d.d. 9/7/1998 ontvankelijk en gegrond, echter met herleiding van de gevraagde dwangsom naar 25 euro.

Gezien de bepalingen van art.162. 185. 194 van het Wetboek van Strafvordering; art. 2/2° . 38. 40. 65. 66. van het Strafwetboek; art. 1 van de wet van 5 maart 1952; art. 91 van het K.B. d.d. 28 december 1950; art. 2. 11. 12. 14. 31. 32. 34. 35. 36. 37 en 41 der wet van 15 juni 1935; art. 28 en 29 van de wet van 01 augustus 1985, art. 2, 3 en 4 wet van 26 juni 2000;

OM DEZE REDENEN, en bij toepassing van artikel 99, 146, 147, 149, 153, 160, 161, 171, 197, 198 en 204 van het huidig decreet van de Vlaamse Raad van 18 mei 1999, houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. van 8 juni 1999), zoals gewijzigd door de artikelen 16, 36, 38 en 64 van het decreet van de Vlaamse Raad van 26 april 2000 (BS van 29 april 2000), de artikelen 4 en 10 van het decreet van de Vlaamse Raad van 13 juli 2001 (B.S. van 3 augustus 2001), de artikelen 5 en 8 en het decreet van de Vlaamse Raad van 7 december 2001 (B.S. van 28 december 2001 - tweede uitgave - erratum B.S. van 12 januari 2002); de artikelen 2 en 3 van het decreet van de Vlaamse Raad van 1 maart 2002 (B.S. van 16 april 2002 - tweede uitgave), en de artikelen 6 en 7 van het decreet van de Vlaamse Raad van 8 maart 2002 (B.S. van 23 maart 2002)''

DE RECHTBANK, vonnissende op TEGENSPRAAK

Actualiseert en preciseert de feiten als volgt:

"De eerste, de tweede, de derde en de vierde

Te

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, om, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

bij inbreuk op de artikelen 44, 64, 65 en 69 van de toenmalige wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw en na 24 maart 1997, op de artikelen 42, 66, 68 en 72 van het toenmalig decreet van de Vlaamse Raad betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 20 oktober 1996 (B.S. van 15 maart 1997), zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen,

de derde en de vierde: als mede-eigenaars die de opstelling van een vaste of verplaatsbare inrichting hebben toegestaan of gedoogd of die tot de werken opdracht hebben gegeven, de eerste en de tweede: als gebruikers die tot de werken opdracht hebben gegeven, op het onroerende goed gelegen te gekadastriseerd als met een globale oppervlakte van 16 a 45 ca, eigendom van derde en vierde verdachte, de hiernavermelde werken in artikel 44 omschreven,

A. tussen 31 mei 1996 en 3 september 1997 te hebben uitgevoerd

B. van dan af tot minstens 13 december 1999 te hebben instandgehouden,

nl. verbouwingswerken bestaande uit het afbreken van een bergplaats en het optrekken van een bijkomende ruimte alsook het optrekken van een nieuw gebouw dat werd ingericht als kantoor.

deze feiten onder de hogeromschreven tenlastelegging sedert 1 mei 2000 en thans zwaarder strafbaar gesteld zijnde door de artikelen 99, 146, 147, 149, 153, 160, 161, 171, 197, 198 en 204 van het huidig decreet van de Vlaamse Raad van 18 mei 1999, houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. van 8 juni 1999), zoals gewijzigd door de artikelen 16, 36, 38 en 64 van het decreet van de Vlaamse Raad van 26 april 2000 (BS van 29 april 2000), de artikelen 4 en 10 van het decreet van de Vlaamse Raad van 13 juli 2001 (B.S. van 3 augustus 2001), de artikelen 5 en 8 en het decreet van de Vlaamse Raad van 7 december 2001 (B.S. van 28 december 2001 - tweede uitgave - erratum B.S. van 12 januari 2002); de artikelen 2 en 3 van het decreet van de Vlaamse Raad van 1 maart 2002 (B.S. van 16 april 2002 - tweede uitgave), en de artikelen 6 en 7 van het decreet van de Vlaamse Raad van 8 maart 2002 (B.S. van 23 maart 2002)"

alsmede geactualiseerd aan het decreet van 4 juni 2003.

Verklaart de tenlasteleggingen zoals aangepast bewezen in hoofde van beklaagden.

Veroordeelt beklaagden, wegens de vermengde feiten A en B, IEDER tot een geldboete van 100 euro gedeeld door 40,3399.

Zegt voor recht dat voormelde geldboete wordt verhoogd met 1990 opdecimen en gebracht wordt op IEDER 495,79 euro.

Boete vervangbaar bij gebrek aan betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenzitting van IEDER 30 dagen.

En aangezien derde en vierde beklaagden nog geen veroordeling opgelopen hebben tot een criminele of een correctionele straf van meer dan twaalf maanden gevangenzitting en een maatregel van genadigheid van aard is om hun verbetering te doen hopen;

Gezien art. 8 van de wet van 29 juni 1964, gewijzigd door de wet van 10 februari 1994 en 22 maart 1999;

Verleent opzichts der derde en vierde beklaagden gewoon uitstel van uitvoering voor een termijn van drie jaar voor de gehele opgelegde geldboete of 30 dagen vervangende gevangenisstraf.

Verwijst beklaagden hoofdelijk tot de kosten van het proces, belopende in het geheel en tot op heden: 164,83 euro.

Verwijst beklaagden, ingevolge art. 1 van het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 (gew. K.B. 23 december 1993 en KB 11.12.2001), IEDER tot betaling van een vergoeding van 25 euro.

Verwijst beklaagden bovendien, bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, IEDER tot betaling van een bedrag van TIEN EURO, verhoogd met 40 opdecimen en gebracht op VIJFTIG Euro.

En rechtdoende op de schriftelijk vordering van de gemachtigde ambtenaar:

Verklaart de herstellvordering van de stedenbouwkundige ingenieur(thans stedenbouwkundige inspecteur) d.d.9/7/1998 ontvankelijk en gegrond, echter met herleiding van de gevraagde dwangsom naar 25 euro per dag vertraag zo aan de veroordeling tot herstel geen vrijwillig gevolg werd gegeven binnen de gestelde termijn van twaalf maanden.

Veroordeelt beklaagden om binnen de twaalf maanden na het in kracht van gewijsde treden

van huidig vonnis, over te gaan tot herstel van de plaats, gelegen te
1, kadastraal gekend als 1ste afdeling in de vorige staat door het
slopen van de wederrechtelijk opgetrokken gebouwen, zijnde de aanbouw tegen de achtergevel
van het hoofdgebouw en het slopen van het gebouw dat als kantoor werd ingericht.

Machtigt het College van Burgemeester en Schepenen of de stedenbouwkundig inspecteur,
ingeval huidig vonnis binnen de voormelde termijn niet ten uitvoer werd gelegd, daarin te
voorzien op kosten van beklaagden.